

Спочинь, серце, на хвилину
В північну годину,
А я думкою далеко,
Далеко полину.

А я думкою полину
В рідну Україну
На велике пожарище,
На чорну руїну.

Там буду я припадати
До кожної хати
І, що вона перебула,
Буду ї питати.

І що вона перебула,
І що вона чула,
Щоби правда безпам'ятно
В світі не минула.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Поезії 1914—1920 років»](#);